

Tolik běsů tolik víl

Michal Horáček

Když tělo sálá jako plech
observatoře v Klementinu,
když cítím jiskry ve vlasech...
hned vyhledávám azyl stínů.
A modlím se, ať nezahynu
v tom ohni, co mě prostoupil.
Pod svými šaty z krepdešínu
mám tolik běsů, tolik víl.

A vítr letí, samý spěch,
rozeznít svět jak tamburínu
anebo šátrat v pevných zdech
s úmyslem přijít na štěrbinu...
A já mu nikdy neprominu
že našel mě a - opustil.
Vždyť nejsem svatá, co jí hlínu...
Mám tolik běsů, tolik víl.

Snad víc než louže celých Čech,
víc, než ji zjara teče v Rýnu
a nežli pojme v lesích mech...
mám sladké vody ve svém klínu.
Kdo odváží se pod hladinu,
aby z té živé vody žil?
Kde zdrželi se muži činu?
Mám tolik běsů, tolik víl!

Snad jednou z války proti mlýnu
vrátí se chlap, co o mně sníl.
Poznám ho. Řekne na rovinu:
Máš tolik běsů, tolik víl.